

Juledag 2020

Ordrup Kirke kl. 10.30

Salme nr. 100-115-104/99-125-118

-----

*Pris være Gud i sang og bøn,
som skænked' os sin egen søn,
så vil vi glemme sorg og savn
og holde jul i Jesu navn!*

AMEN

Prædiken

JULEN 2020 vil gå over i historien som en **SPRITNY** måde at holde jul på!

Vi er i år milevidt fra Peter Fabers stemningsmættede julesang ”*Sikken voldsom trængsel og alarm*” med den kendte slutlinje ”*Rør blot ikke ved min gamle jul*”. Intet er helt, som det plejer at være. *Ingen trængsel og alarm*. Hverken i kirke eller hjem. ”*Din og min go´e gamle jul*” er blevet trukket godt og grundigt rundt i manegen af en virus; og nu trækkes vi så med restriktioner, adgangskrav og forsamlingsforbud. Peter Faber skrev også ”*Højt fra træets grønne top*”. Hér synger vi: ”*Ikke rør´ ved dén rosin*”. Dé ord kunne glimrende stå som overskrift på julen 2020!

Pandemien har gjort os **berøringsangste**. *Og dét er sket nærmest - ved lov!* Vi må ikke røre ved hinanden.

*Siger de kloge! Og vi gør selvfølgelig, som de kloge siger: Vi må hver især holde af hinanden - ved at holde os fra hinanden! *Hvor er dét dog bizart, for ikke at sige surrealistisk.**

*Hvor er jeg - sammen med Jer utvivlsomt - bare træt af dén virus! **Dén berøver os hinanden!** Ikke blot derhjemme, men også hér. Adgangsbillet til en julegudstjeneste, "*hjerternes fest*"! Jeg er både trist og ked af, at vi både i går og i dag har måttet lave vores helt egen "*folketælling*" til årets julegudstjenester! Dét strider imod alt, hvad kirken står for! Kirkens budskab handler jo netop om, at **AFSTAND blev til NÆRHED!** Engang for længe siden. I et stald på en mark.*

JESU FØDSEL betyder netop **Guds NÆRHED!** Julenat blev AFSTANDEN mellem Guds verden og vor verden OPHÆVET - for altid! Gud bor ikke i en

fjern, stjernestrøet himmel. Han er ikke en luftig idé, en ophøjet tanke eller emne for finstrikket filosofi. Gud er KOMMET til os i menneskeskikkelse - og har et stort og glædeligt BUDSKAB til dig og mig og al verdens mennesker!

Jeg er altså ret vild med Lukas! Jeg kan se hans begejstring for mig præcist i dét øjeblik, han sætter pennen til papyrussen for at skrive julebudskabet ned. Vi kan godt fornemme, at han har lavet et kæmpe *research-arbejde*. Inklusiv et interview med selveste Maria. Dét ligger ligesom mellem linjerne. Lukas véd, at han må gå grundigt til værks, da hans ord vil blive vejet på en guldvægt. Det er jo revolutionerende, hvad han har at berette. Dét kan så let som ingenting forrykke magtbalancen i hele verden. Heldigvis er Lukas også humorist. Dé ord, han bruger til at berette om barnets fødsel og englens lovsang, havde på

forhånd en religiøs og festlig klang blandt folk i Romerriget. For med omtrent de samme ord var man vant til at tilbede kejseren i Rom! Det er virkelig en genistreg af de store! Og go´ humor tilmed! Alt, hvad Lukas nu vil berette om Jesu fødsel, er i virkeligheden orkestreret fra ”de høje himmelsale”. Hos Gud. Derfor begynder Lukas - med et spydigt blik i øjet (tror jeg) - sin beretning i Rom.

Hér sidder der en anden verdenshersker og tror, at det er ham, der bestemmer verdens gang. Kejser Augustus var enevældig kejser for dén tids supermagt; og han vidste dét. Han havde magt til at skabe fred i hele verden, ”*pax romana*”; og for at nå dét mål havde han befalet, at der skulle holdes folketælling i hele verden. I virkeligheden handlede det om skat. Når en sådan befaling udgår, må alle lystre. Også Josef og Maria måtte afsted. Fra Nazaret til Betlehem for dér at lade

sig indskrive i kejserens *folkeregister*. Dét var rigtig bøvlet, for Maria var gravid.

Også vi må lystre, når der udgår en befaling fra dém, der har magten over os. Så længe denne forvirrede klode har drejet om sig selv, vil magthavere holde folketællinger og lade små mennesker føle deres store magt. Dé vil orden og system. De vil vide, hvor de har os, og hvor mange vi er. *Både om træet og i kirken!* Så længe coronaen raser og de demokratiske spilleregler overholdes, er dét vel også ok. I forhold til Augustus er der dog ét springende punkt: Når han klatrer op på sin trone og gør den himmelhøj og vil have os til at kaste os i støvet for sig - når han forlanger vort hjertes tro og tilbedelse som en gud, så må vi sige fra! Som kristne, ja. Men så sandelig også som mennesker! Hvad Augustus ikke véd - er - at han blot er en lille bitte brik

i en langt større historie. **Guds historie!** Dét er altså ret sjovt dét - og godt set af Lukas.

Fra ”*de høje himmelsale*” - hinsides tid og rum - har Gud besluttet, at Jesus SKAL fødes i Betlehem! Til Betlehem havde Gud for år tilbage sendt én af sine tjenere, profeten Samuel. Han kom til Isajs hus, hvor han salvede den yngste af Isajs sønner til konge over Israel. Kongen, som hed David, var født i Betlehem, og nu skyder der igen en kvist af Isajs stub. Sådan sætter Gud nu sin vilje igennem! Også kong David havde engang været den mindste. En lille hyrdedreng på Betlehems mark. Nu fødes den nye konge på selvsamme mark; og de første der tilbeder ham, er hyrder. Ringene er sluttet.

”*Og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe*” - forsætter Lukas. Guds søn, Kristus, er kommet til verden. Samtidig véd Lukas

noget om dette barn, som han ikke kan forbigå i tavshed. Her kunne jeg godt mistænke ham for at være ude i lidt af et svinkeærinde. Lukas véd, hvad der senere skete med barnet langfredag; og dét vil han partout have med fra begyndelsen: ”*For der var ikke plads til dem i herberget*”. Her nytter det ikke noget at spørge: ”*Hvorfor havde Josef ikke bestilt juleferie i god tid*”? Dét havde han bare ikke! Igen kan vi fornemme, at der er truffet en beslutning ovenfra: Der var ikke plads i herberget, fordi Gud havde besluttet, at sådan skulle Hans Søn komme til verden. Han skulle helt ned i sølet - lige fra begyndelsen af! Tankevækkende pointe unægtelig!

Se, nu har Lukas har fortalt om barnets fødsel og fået dén til at fremstå som noget skæbnesvangert. Han har tilmed fået placeret Jesu fødsel i en historisk kontekst. Også dét var vigtigt. **DET SKETE!** Lukas går videre,

og vi går med ham: *"I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord"*. Ordene nærmest glider af sted. Ud på marken. Ud i den ensomme, mørke nat. Dén er der ikke noget historisk ved. Ingen kendte kejsere, ingen betydningsfulde navne. Blot nogle tilfældige hyrder på marken. *Næppe flere end 10...*

"Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt". Lukas har bygget sin fortælling op til det store klimaks. Englen tager til orde og siger til hyrderne og os andre med: *"Frygt ikke! Se, jeg forkynder Jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren! Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, svøbt og liggende i en krybbe"*.

Hyrderne kunne vel dårligt tro deres egne ører og øjne. Vi ville have forstået, hvis de var løbet skrigende bort. Dét gjorde de ikke, for *hvorfor gå glip af julen...* Lukas har nu gjort klar til den store **finale**: For pludselig, lige foran hyrderne, bryder en *"en himmelsk hærske"* ud i lovsang: *"Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag"*. I næste nu er det hele forbi. Englene er væk, og hyrderne står alene tilbage på marken. Hvad er der så tilbage? Et **BUDSKAB**, der trodser enhver forstand - og et **BARN** i en krybbe!

Dét var så juleevangeliet ifølge Lukas. Vi fornemmer, at alt er nøje gennemtænkt. Hvert ord, hver sætning er føjet sammen med en poetisk styrke, som kun er givet dét menneske, som virkelig har noget på hjerte. Hans budskab er enkelt: **Et BARN ER FØDT I**

BETLEHEM - OG BARNET ER KRISTUS HERREN!

Nu er dette budskab nået frem til os! Gud forlod de ”*høje himmelsale*” for at være **HOS OS!** Og Han gjorde det helt uden **BERØRINGSANGST!**

Jesus blev født for at Gud kunne **”RØRE”** ved **OS.**

Da Han gik rundt mellem sin samtids mennesker, var det ikke ”*kun*” for at fortælle om Guds kærlighed og tilgivelse, men også for at **RØRE** ved det syge og pinefulde menneske**kød** og gøre det raskt. Ret beset er kristendom en højst **uåndelig** religion. Kristendom er i sit inderste væsen **”RØRENDE”**.

For Gud er **”sand gudstjeneste”** ikke bare at synge pænt med på salmerne eller sige med på trosbekendelsen og Fadervor, men at få hænderne op af lommerne og hjælpe en såret menneskestakkel i

vejkanter! Når Gud rører ved os med sit ord, så er det for at sætte os i gang, så vi også rører på os!

I evangelierne kan vi læse, at der altid var en sværm af spedalske, lamme, døve og blinde, som trængtes om Ham. Så **RØRTE** Han ved dém - og det blev **JUL!** End ikke *ét "han stinker allerede"* holdt Ham tilbage. Så konkret og grænseoverskridende er Guds kærlighed til denne verden!

Vi må ikke **RØRE** ved hinanden i denne jul. *Surt juleshow!* Vi må i år nøjes med at lade Gud **RØRE** ved os! Men véd I hvad: Dét er bestemt ikke så ringe endda! Om lidt har vi altergang. Hér bliver det ganske konkret. Når vi spiser Jesu Kristi legeme og drikker Hans blod, er det Gud selv, der RØRER PÅ SIG - OG RØRER VED OS! Hér kan vi **MÆRKE** Ham! Mærke, at **HAN KOM, OG HAN BLEV, OG HAN ER HÉR!** For mig - og forhåbentligt også for Jer - er dét årets julebudskab

til glæde og opmuntring! Selvom julen 2020 blev en ”*spritny*” måde at holde jul på - så **er alt alligevel ved det gamle!**

GUD HAR INGEN BERØRINGSANGST! Og
Gud ske lov og tak for dét!

Rigtig glædelig jul!

AMEN